

tragtning rigtig; Optagelsesprøven der er tænkt at foregaa i 11 Aars Alderen, og det er Børn. Om dette i Fremtiden bliver den Alder, hvori man udskiller Børnene til den højere Almenskole, er lidt tvivlsomt; jeg ved, at der indenfor pædagogiske Kredse, ogsaa blandt Medlemmer, som nu sidder i den store Skolekommission, er stærke Ønsker fremme om at forhøje denne Alder til 13 Aar, for nogles Vedkommende helt op til 14 Aar, saaledes at Folkeskoler bliver ganske for sig og man eventuelt, hvor man kan det, særlig i de større Byer, hvor man kan have en bymæssig ordnet Skole, deler Folkeskolens Klasser i A.- og B.-Klasser, ordner Børnene paa den Maade indtil det 14de Aar, til Konfirmationsalderen, og saa først lader dem gaa over i Mellemkolen. Men det ærede Medlem glemmer, at foruden den Optagelsesprøve, vi har til Mellemkolen, og som altsaa ganske rigtigt i Øjeblikket er en Optagelsesprøve for Børn, er der den næste Optagelsesprøve ved Overgangen fra Mellemkolen til Gymnasiet, og det er egentlig den, tror jeg nok, man tænkte mest paa i Fjor, naar der var Tale om at skærpe Betingelserne. Denne Optagelsesprøve foregaa nu i 15 Aars Alderen. Ja, man kan kalde dem Børn i denne Alder, men jeg ved ikke, hvor længe man skal gaa, inden man bestemmer, hvad et ungt Menneske skal foretage sig. Jeg synes, at naar man er naaet til 15 Aars Alderen, er man dog kommet til et Tidspunkt, hvor enten vedkommende selv eller Forældrene maa kunne tage en fornuftig Bestemmelse under Hensyn til vedkommendes Begavelse og Evner. Det var altsaa den Eksamen, man særlig tænkte paa, og det er den Eksamen, som man ogsaa særlig nu tænker paa at skærpe, for hvis det med Hensyn til Børn, der ved 11 Aars Alderen er gaaet ind i en Skole, viser sig, at de ikke egner sig til at gaa videre, vil det være ganske urigtigt at lade dem gaa fra Mellemkolen ind i Gymnasiet, hvis man mener, at de ikke kan gaa Gymnasiet igennem.

Maa jeg for øvrigt sige, at det er naturligvis rigtigt, at en saadan Eksamen er en usikker Prøve og ganske særlig for Børn, men jeg vilde gerne i Anledning af nogle Angreb, jeg har set i Pressen, have Lejlighed til her i Tinget at udtale mig om den Prøve, der nu foretages, særlig her i København, for Børn, som skal gaa ind i Mellemkolen i 11 Aars Alderen. Man maa naturligvis, naar man afholder saadan Prøve, opstille visse Regler og

visse Krav, som man mener skal fyldestgøres, men man maa ogsaa gaa ud fra — og det vil sikkert blive paalagt, i hvert Fald fra Ministeriets Side —, at den Kommission, som skal foretage disse Prøver, bestaar af forstandige Mænd, som ikke ganske mekanisk blot prøver, om de vedkommende har de nødvendige Kundskaber i det eller det Fag, men at Eksaminator tillige under Prøven, som godt kan forme sig som en Samtale — og det gør den for en Eksaminator, som er fornuftig —, faar et Indtryk af vedkommende Elevs Evne til i det hele taget at opfatte, saa at man kan faa et Indtryk af, om man kan føre vedkommende Elev videre gennem en Mellemskole. Jeg mener, at man maa ikke tage det som en rent mekanisk Prøve, det haaber jeg ikke, det skal blive. Men selvfølgelig har saadanne Prøver sine Mangler.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var vel ikke Meningen, at Skolernes Pladsantal skulde blive ved at forøges, saaledes at Vedtagelsen af dette Lovforslag betød, at Staten var nødt til at tage dem, som meldte sig. Ja, det raader det ærede Medlem sammen med dette høje Ting og det andet høje Ting for, hvor vidt Rigsdagen vil gaa i saa Henseende med Bevillinger til Udvidelse af disse Skoler. Det er en Bevilling, der skal til, og en Bevilling, som en Rigsdag kan nægte; eventuelt kan den sige: Saa, nu tager vi ikke flere. Og saa vil Skolerne blive nødt til at udvælge blandt dem, der melder sig, og naturligst vil man da udvælge dem, man mener bedst egnede til at gaa denne Vej. Det er altsaa selve Bevillingmyndigheden, Rigsdagen, som har det i sin Haand at sige Stop, naar den ikke ønsker at faa flere med.

Saa omtalte det ærede Medlem endelig til sidst de større Vanskeligheder for Forældre, som boede udenfor de Byer, hvor Skolerne er, ved at faa deres Børn i Skolerne. Det ærede Medlem tænkte aabenbart paa den Udgift, der er forbundet, særlig med Rejserne ind til Byerne. Der er to Veje, man med de nuværende Midler og efter de nugældende Love kan gaa. Man kan hjælpe saadanne Elever, hvis de viser sig egnede til at gaa i Skolerne, gennem de bestaaende Stipendiefond. De er netop til for at yde Hjælp til saadanne Elever, som er særlig ugunstigt stillede i Forhold til andre. Og endelig har vi vor nuværende Kostskole i Sorø, og det er under Overvejelse i Øjeblikket i det andet Ting at oprette to Kostskoler til eller rettere købe for Statens Regning